

LADIK KATALIN VERSEI

HOGY SZÓ, ÉTEL, OLTALOM NE ADASSÉK

Az almafából sólymok üldögélnek.
Suttogás, felhő borul a tóra.
Fény: de mint első harmathullás előtt
sokat köszönhetek Ezra Poundnak.
Once more. Az idő az én barátom, Warh ól,
gyönyörű Piombóm borul az ólra,
harmathullás előtt az övé leszek!
Hogy vágy, oltalom ne adassék,
a kenyérben sólymok üldögélnek s harsogják:
Te szomjas darázs! Cseppjeidből
éted vitorla az almavirág.

LOMB! LOMB! HALLOM A VIZEKTŐL

Csak élni, mint virágok a fényben,
a lüktető olaj ritmusára, Szodoma!
Tán lágyabb mandulafa ágán,
hol a gyönyörtől a hernyót is kettévágják,
virágnak tükör, miként víz a szomjúhozónak.

Az ember mégis vágyódik, s szárba szökken.
Álmodik egy árnyék nélküli létről.
Velece harangoz: Phönix maga elájulva.
Akkor mi ez a zaj? Akik a levegőben siklottak
a jutalmazás avagy a büntetés országában vannak-é,
hol sem szégyen, sem vágy nem gyötri őket
akárcsak az angyalokat.

A lomb kifordulhat önmagából.
De aki a levegőben lóg
átfolyik a dolgok túlsó oldalára
s már nem érti azt a világot
amit maga mögött hagyott.
Csak élni, szorongva, gyötört mandulafa ágán,
s álmodni a csillogó levesről.
Önmagának harangoz.
A lüktető hernyó ritmusára rügybe szakad.

VADÁSZAT

A kék tű mágneses remegése: Spions!
A látóhatár fordul, egyre beljebb,
valódi forrásaihoz vezeti vissza az ént.
A vadász kibontja vitorláját
s ez a finom, vékony tükör,
gyengéd, hipnotikus lökéseket küld a vad felé:
égő mocsárban alvó madár.

Van-e tisztább gyönyör, mely a lángot tartja?
Ez ajtón léptél be a kertbe
mely a bűn felé űz, egyre beljebb,
szárnyaidon érzed a lökéseket:
égő mocsárban alvó vadász.

Van-e ébredés, keserűbb, mint ez a hajnal?
Égő faszor a szájban,
szárnyai alatt a forró tükör
űzi a vadászt gőzölgő belekbe,
szőke madarak a seggben
csipegetik a lyukas látóhatárt.